

ikke ville give Gaardene i Fæste til de Personer, vedkommende Enker selv have udseet sig til at gifte sig med. Jeg siger her ikke Mere, end jeg er villig til at bevise. Ogsaa seer jeg mig istand til at bevise, at der er Enker, som med deres Forlovede have forlangt Gaardene i Fæste, men af den anførte Grund have faaet Afslag, hvoraf Følgen stundom har været, at vedkommende Enke i besvangret Tilstand har maattet skille sig fra sin Forlovede. Der er fremkommet mange saadanne Forhold, som virkelig ere demoraliserende, og som bevirke, at Bondestanden med alvorfuld Længsel imøde-seer Løsningen af det foreliggende Spørgsmaal. Man kan saaledes ikke længere finde sig beroliget f. Ex. ved saadanne Udtalelser, som dem, vi have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (B. Christensen), dengang denne Sag sidst var til Behandling, nemlig, „at vi nok engang i Tiden vilde faae en Fæstelov, og at vi derfor maatte have Taalmodighed.“ Nei, vi maae have Kjendsgjerninger, og see Gjærninger, vi kunne ikke længere troe blot Ord. Det er derfor, at jeg anseer det for i høj Grad misligt, at den ærede Indenrigsminister, som engang har lovet at fremkomme med et Lovforslag i den antydede Retning, endnu ikke er fremkommen dermed; thi den Undskyldning, som han har givet os, at hans Forslag mødte Uvillie af dem, som han kaldte begge Partiers Ledere, troer jeg rigtig nok er altfor intetstgende til, at man kan føle sig beroliget derved, og, naar han, naanseet sit Løfte, har villet snøe sig fra at fremkomme med et saadant Lovforslag med den Undskyldning, at det ikke billigedes af de enkelte Partier, troer jeg rigtig nok, at det er en aldeles intetstgende Grund. Da nu det ærede Ministerium eller rettere sagt den ærede Indenrigsminister har sagt, at Ministeriet ikke fandt det daværende Lovforslag om Fæstes Af-løsning tilraadeligt, men dog, da denne Sag sidst var for, tillige udtalte, at det kunde være muligt, at der kunde fremkomme et Forslag, som Ministeriet kunde billige, skal jeg sluttelig tillade mig at bede det høie Ministerium bestemt at udtale sig over, om det billiger nærværende Forslag, saaledes som det nu er affat-

tet eller ikke. Det er efter min Overbeviisning meget moderat, da de Godseiere, som ville sælge ad frivillig Bei, derved kunde undgaae at lade sig tvinge dertil. Jeg tillader mig saaledes at haabe, at Ministeriet vil udtale sig meget bestemt enten for eller imod Forslaget, hvis det ellers har nogen Mening om saadanne Sager, thi en saadan Halsbedstilstand, hvor man siger, at man ikke kan tilraade at antage Forslaget, men at det dog kan være muligt, at der kan komme et andet, som maaskee kan billiges, bidrager efter min Formenting kun til at bringe Folk i Wilderede og leder til mange Bevægelser i Landet, hvis Virkninger kunne blive høist skadelige. Derfor beder jeg om en bestemt Udtalelse, for at vi kunne vide, med hvilke Dine vi i denne Sag skulle betragte Ministeriet.

Med disse Par Ord skal jeg saaledes anbefale Lovforslaget til det ærede Thing.

B. Christensen: Ja, jeg skal ikke opholde Thinget med at forvare mig mod en Fremstilling af hvad jeg skal have sagt om denne Sags Fremme paa tidligere Stadier, men blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at jo mere man ønsker den fremmet, desto mere maa man ganske vist lægge sig efter at afholde sig fra overflødige Ord (Aa!). Det er mig derfor ogsaa meget hjært, at Folk, der angaaende denne Forholdsregel ere af en modsat Anskuelse end den, jeg har, ere enige med mig i, at nærværende første Behandling saavidt muligt maa betragtes som formel, fordi denne Sag som bekjendt har været undergivet allerede i næstsidste Session en udtømmende og alvorlig Behandling heri Salen. Under Forudsætning af, at Fleertallet her i Salen deler denne Anskuelse, skal jeg indskrænke mig til disse Par Ord og i det Mindste for Dødblikket afholde mig fra al videre Discussion.

Indenrigsministeren: De Dtringer, jeg paa det samlede Ministeriums Vegne tidligere havde den Ære at fremføre for det ærede Thing, have foranlediget den næstsidste Taler, som det forekommer mig, til at gjøre et Angreb navnlig paa Indenrigsministeren isærdeleshed. Efter Alt, hvad der er forhandlet i denne Sag, troer jeg imidlertid ikke, at jeg behøver at svare derpaa. Hvad selve Lovforslaget angaaer, an-